

[Strøm.]

men den blev også en ernæringshygiejnisk foranstaltning, der søgte at give børnene det tilskud af vigtige stoffer, vitaminer og mineraler, som er nødvendigt, for at børn kan trives og udvikles på bedst mulig måde. Det var de betragtninger, som ordstørerne for socialdemokratiet, venstre, det konservative folkeparti, det radikale venstre, Danmarks retsforbund og det kommunistiske parti på daværende tidspunkt gik ind for, og som altså resulterede i en enstemmig tilslutning til den skolebespisningsordning, som gælder for tiden.

Den højtærede arbejds- og socialminister udtalte i sin fremsættelsestale håb om, at man, når man nu skal til at drøfte lovforslaget, kan gøre det uden politisk brod. Det kan vel være noget vanskeligt, sådan som det er gået, idet jeg altså gør opmærksom på, at det ikke er mit parti, der bryder den politiske enighed; vi er villige til at forlænge den bestående ordning.

De første, der brød enigheden på dette område, var partiet venstre, der allerede året efter, altså i 1949, stemte imod, at der af udligningsfonden måtte blive anvendt penge til skolebespisning, og retsforbundet var da nået til det standpunkt, at det hverken stemte for eller imod. Ved forlængelsen af loven i 1950 stemte partiet venstre imod, dog stemte chefen for sundhedsstyrelsen, medicinaldirektør Johs. Frandsen, der dengang var medlem af venstres rigsdagsgruppe, for forslaget her i folketinget, og retsforbundet var da nået til det standpunkt, at det stemte imod loven. Siden vi i 1948 opnåede fuldstændig enighed, har altså venstre og retsforbundet forandret standpunkt, retsforbundet gradvis, og nu altså også den højtærede arbejds- og socialminister og med ham formodentlig også det konservative folkeparti. At der også indenfor socialdemokratiet er folk, der mener, at der kan spares penge på skolebespisningen, skal jeg ikke nægte, men sådan vil det være indenfor alle partier; der findes forskellige meninger, og det var der også, dengang loven blev gennemført.

Men jeg beklager i allerhøjeste grad, at de partier, der i 1948 var med til at gennemføre loven, har forladt det standpunkt, de havde dengang, og jeg beklager, at den højtærede arbejds- og socialminister, der dog skulle værne de sociale fremskridt her i landet, nu går ind for nedskæring på dette område. Det sociale og ernæringshygiejniske fremskridt, som vi gennemførte i 1948, og som har vist sig at få større

og større tilslutning af skolebørnene og dermed også af børnenes forældre, idet deltagelsen i skolebespisningen jo er frivillig, vil blive ganske alvorligt forringet, hvis ministerens forslag gennemføres.

Den højtærede minister begrundede sit forslag med, at man først og fremmest bør lægge det hen til hjemmene selv at sørge for børnenes bespisning. Skønt den højtærede minister altså har den indstilling, at man først og fremmest bør lægge det hen til hjemmene selv at sørge for børnenes bespisning, en opgave, som jo ikke bliver frataget hjemmene, fordi børnene får del i en skolebespisningsordning, foreslår ministeren dog, at det skal være muligt for kommunerne at iværksætte en skolebespisning i de 5 vintermåneder, november, december, januar, februar og marts, men kun for de 5 underste klasser og så for de børn i de andre klasser, der henvises dertil af skolelægen. Den højtærede minister har altså alligevel den indstilling, at hans standpunkt ikke gælder for børnene i de underste klasser. Jeg går ud fra, det er, fordi ministeren er klar over, at skolebespisningen har værdi for børnene. Det er i hvert fald den betragtning, der har været afgørende for alle de forhandlinger om denne lov, jeg ved tidligere lejligheder har deltaget i — den betragtning, at skolebespisning havde den største betydning for børnenes sundhed og ikke alene for børnene i de underste klasser, men for alle skolebørnene.

Lovforslaget er et led i sparebestræbelserne, og efter de undersøgelser, der er foretaget, skulle det offentlige jo også spare ca. 5 mill. kr. Jeg må erkende, at jeg synes, det er et forkert sted at spare. Skolebespisningens værdi for børnene har jeg ikke set er blevet underkendt af nogen. Når spørgsmålet har været diskuteret, har det efter min mening altid været ud fra de betragtninger: Har vi råd til det? For mig er spørgsmålet omvendt; jeg spørger: Har vi råd til at lade være? Jeg har forstået, at skolebespisningens værdi ligger deri, at et rigtigt sammensat måltid mad om dagen er tilstrækkelig basis for den daglige kost, børnene skal have, og at hensigten bl. a. også er at sikre eleverne tilstrækkelig kost for derved at søge opnået, at de følger bedre med i undervisningen. At vænne eleverne til hygiejnisk kost er jo heller ikke noget fremmed for dem, der beskæftiger sig med problemerne. At en rigtigt sammensat ernæring for børnene er den bedste forebyggelse mod en række almindelige sygdomme, tror jeg alle vil erkende. Det er derfor for mig såre rimeligt at gøre op-